Tanker ved Grundlovsfesten iaar.

I.

Det er blevet noget af en Mode blandt skrivende Kvinder at haane deres Kønsfæller, fordi det skorter paa almen kvindelig Interesse for at opnaa politisk Valgret, eller Valguret — hvad man nu foretrækker at kalde det. Sligt kaldes jo at „agitere", jeg véd det, — det er kun en god gammel mandlig Skik, man optager nu, da man skal til at aflægge Kvindevanerne.

Men slig æggende Tale efterlader, tror jeg, en Braad i mange Sind, som gjør ondt. Hvis det er det, som man ønsker, at drive Mennesker frem mod et Maal, man vilkaarlig udvælger for dem, paa samme Vis, som man driver Dyr frem med sin Snært, saa kan man vistnok lykønske sig — det opnaas sikkert tildels. Det maa indrømmes, at der er Sind, som fortjener Snærten, fordi Drifterne til al anden Livsvirksomhed end den blot vegeterende slumrer hos dem, indtil de føler sig ramt. Men der er andre Sind, som har været optaget af i god Forstand at passe „sit Eget", og som har vogtet sig for at komme Andre og Andres Sager for nær. Jeg tænker ikke her paa de Sind, der klart er sig bevidst, at Livet knap strækker til for dem til at indøve sig i deres personlige Forhold og blive dem voxen, thi hos saadanne fremkalder Haanen kun Smil, ikke mer, ikke mindre. Nej, saadanne Sind, der af blot medfødt Sporsans gaar Selvets stille Vej gjennem Livet, men som forbløffes, og ydmygede af Skamfølelse søger bort fra den, naar der raabes til dem, at de gaar vild.

Saadanne Sind lider Uret i Samfundet. Der er den Ejendommelighed ved dem, at de aldrig tilsammenlagt bliver til Masse, men altid kun til saa og saa mange Enkelte. De kan trykkes af Mængden til at opgive deres særlige Livsvilje, men de kan ikke svare med Modtryk som Mængde.

Det er til disse stilfærdige Mennesker rundt om i Landet, jeg har Lyst til at tale.

Der skulde ikke synes særlige Grunde for Kvinder til at festligholde Grundlovens Jubilæum iaar. Det skulde da være, at toneangivende Kvinder fandt Lejligheden passende til at ringe lidt extra for Mændenes Øren. De Hrr. har jo nu i et halvt Aarhundrede nydt den politiske Myndighed uden endnu at gjøre Mine til ogsaa at lyksaliggjøre Kvinder.